

Äänestä tänään – kadut huomenna!

Anonyymi

2007

Anonyymi
Äänestä tänään – kadut huomenna!
2007

Haettu 16.8.2012
osoitteesta:<http://takku.net/article.php/20070224154104801>

fi.theanarchistlibrary.org

Yhteiskunnassamme valtaa pitää pieni, rikas, poliittinen ja taloudellinen eliitti. Kilpailu rahasta ja vallasta leimaa kaikkia aloja. Suuryritysten rikastuessa yhä useampi kamppailee toimeentulon alarajoilla. Luokkaerot ovat Suomessakin totta.

Työt ovat jakautuneet epätasaisesti; osalla ei ole töitä lainkaan ja monella työssäkäyvällä niitä on aivan liikaa. Vähävaraisten asema ei parane, on hallitusvalta keillä tahansa. Tämän päivän vasemmistopuolueet toteuttavat oikeistolaisempaa politiikkaa kuin oikeistopuolueet 70-luvulla.

Eduskuntavaaleissa ei ole kysymys hyvien ihmisten ja roistojen välisestä taistelusta eduskuntapaikoista. Muuttuvatko valitsemamme edustajat yhtäkkiä roistoiksi ja pelkureiksi? Kyse on siitä, ettei valta käytännössä ole niillä elimillä, joiden kerrotaan edustavan meitä, vaan markkinavoimilla ja niitä tukevalla eliitillä. ”Edustajamme” vain siunaavat poliittisen ja taloudellisen eliitin ”välttämättömiksi” julistamat päätökset.

Kaikkialla maailmassa hallitukset pyrkivät noudattamaan sel-laista politiikkaa, etteivät ”jatkuvan taloudellisen kasvun” nimellä

tunnetut epäjumalat suutu. Ja nämä epäjumalat tapaavat suuttua kaikesta, mikä haiskahtaa työntekijöiden oikeuksien puolustamiselta, ympäristönsuojelulta, köyhien tukemiselta tai kuluttajansuojalta. Taloudellisesta ja poliittisesta eliitistä on tullut lähes täydellisesti toisiinsa sulautunut kokonaisuus, jonka intressit ovat yhte-näiset.

Hallitsevan eliitin etu on kuitenkin täydellisessä ristiriidassa kansalaisten edun kanssa. Kaikkialla maailmassa ihmiset halua-vat yhteiskunnallista tasa-arvoa, toimivan sosiaalisen turvaverkon, puhtaan ympäristön ja mielekästä tekemistä. Vallanpitäjät sen si-jaan ajavat tuloerojen kasvattamista, sosiaaliturvan heikentämistä, kulutuksen lisäämistä ja luonnonvarojen ”tehokkaampaa” käyttöä ja talouskasvun kannalta toisarvoisten mutta inhimillisesti tärkei-den alojen, kuten hoitoalan, pitämistä matalapalkkaisina. Ja kaiken aikaa meille kerrotaan ettei vaihtoehtoja ole, että toisenlainen poli-tiikka on mahdotonta. Elämme aikaa, jolloin uusi maailmanuskon-to on markkinoiden diktatuuria ajava uusliberalismi. Ja kuten mi-hin tahansa uskontoon, myös markkinoiden diktatuuriin tulee us-koa kyselemättä.

Usein vaalien alla esiintyvällä isänmaallisuuden ja kansallisen yhtenäisyyden korostamisella yritetään saada ihmiset samaistu-maan valtaeliittiin. Näin varmistetaan kansalaisten kuuliaisuus ja usko järjestelmän muuttumattomuuteen. Liittoutuminen yhteen muiden maiden alistettujen kanssa vaikeutuu. Yhtenäisyyttä lujite-taan uhkakuvilla, joiden ratkaisuiksi tarjotaan uusia lakeja ja val-vontaa.

Niillä, jotka eivät kuulu hallitsevaan eliittiin, on tällä hetkellä hy-vin vähän vaikutusvaltaa itseään koskeviin asioihin. Tämä ei kui-tenkaan merkitse sitä, että passiivisuus on realismia ja yhteiskun-nallisten asioiden seuraaminen ajanhukkaa. Juuri se seikka, että valta karkaa yhä kauemmaksi kansalaisista, tekee ensiarvoisen tär-keäksi taistella tällaista kehitystä vastaan. Tätä taistelua ei kuiten-kaan käydä vaaliuurnilla, vaan kaduilla, työpaikoilla, asuinalueilla ja ylipäätään kaikkialla, missä inhimillistä toimintaa tapahtuu.

Luopumalla passiivisen vaalikarjan roolista ja ryhtymällä itse ot-tamaan omaa elämänsä haltuunsa kansalaiset voivat saada aikaan syvällisiä muutoksia kohti inhimillisempää yhteiskuntaa. Oman asuinalueemme asukkaina meillä tulisi olla oikeus ottaa asuinalueemme kehittäminen omiin käsiimme yhdessä muiden asukkaiden kanssa. Työpaikkamme työntekijöinä meillä tulisi olla oikeus or-ganisoida työmme yhdessä muiden työyhteisöimme työntekijöiden kanssa, palvelujen käyttäjinä meillä tulisi olla oikeus osallistua näi-den palvelujen toteuttamiseen käyttäjille sopivalla tavalla ja kulut-tajina meillä tulisi olla oikeus tietää miten käyttämämme tuotteet syntyvät ja mitä vaihtoehtoisia tuotantotapoja niille olisi.

Nämä eivät ole sellaisia oikeuksia, joita pitäisi luoda tyhjästä vaatimalla niitä passiivisesti vallanpitäjiltä. Näitä oikeuksia pyri-tään jo toteuttamaan eri elämänaloilla. Lähidemokratia, työpaikka-demokratia, julkisten palvelujen asiakkaiden kuuleminen ja kulut-tajien painostusvoima kuuluvat yhteiskuntaamme jo nyt. Kyse on kuitenkin siitä, annetaanko niiden jäädä pelkäksi hiekkalaatikko-näpertelyksi ja siten nykyistä näennäisdemokratiaa tukeviksi osa-alueiksi vai pyritäänkö niistä kehittämään vallitsevia toimintakäy-täntöjä koko yhteiskunnassa.

Yhteiskunnan muuttaminen aidosti demokraattiseksi on proses-si, joka ei pääty koskaan. Se edellyttää jatkuvaa aktiivista osallistu-mista olemassaolevaan toimintaan siellä missä sitä on ja toiminnan luomista sinne missä sitä ei vielä ole.

Vallitseviin rakenteisiin ei voida milloinkaan hirttäytyä kiinni ja sanoa, että tämä on paras mahdollinen. Juuri tämän virheen vuoksi nykyinen parlamentaarinen järjestelmä, jolle äänestämällä annam-me tukemme, muuttuu koko ajan yhä suuremmaksi farssiksi, joka jaksaa naurattaa aina vain vähemmän.